

haloemas kohtas kokku ja tee see kaarp siis lahti.
 Tüdruk kogus fear lauta oma tutwad kokku ja tegi
 karbi lahti — ja imet: Karbiist poisistis ilus, kulla =
 tud mis wälja ja järgmilfel filmapiilgul oli see
 kott keik ilufaki mojakas muutunud ja tüdruk ilu =
 fote niitega ahtud.

Seda nägi wärasema ja tahtis oma tutrele ka
 niifugust omne fowida.

Paini oma tutre kor keewu siäwe famlid kedrama.

Tüdruk kedrab, wiiskab ise pooli kojuse ja hakab.
 siis kisaama. Wanaifa ütleb torjuiuse ja hakab en =
 difel wüfil kihlma: „Mis ja nutoid lappukene?“
 „Haksin famlid kedrama, pool kukkas kojuse, telgu
 ema, kui tahab, wõtku ise wälja.“

Wanaifa ütleb: „Aa kaitun pooli kojuse wälja wõtta,
 mine ja ja kuta fanna ahi kiwidega palawaks,
 munitse tünnpau okstest wiht ja tista mind kätt
 ja jalga pidi laudale ja wihta mind siis.“

Tüdruk tegi nii: kistis kiwidega uhju palawaks,
 tegi tünnpau okstest okalise wiha, tistis Wanaifa
 kätt ja jalga pidi laudale ja häis toga muidu
 koplumata kumbel ümber.

Araminnes andis Wanaifa ühe punose karbi tüd-
 ruku kätte ja ütles: „Kogu keik oma fäwrad ja

ja fugalofed ikte ilufa kohtas kokku ja tee kaarp
 lahti.“ Pere tütar tegi nii — aga mis funolis:
 Kaarp oli tuld ja tõwse täis; plukwatat fääl fääl
 põlema ja põletas tüdruku keige ikke mojuja
 äwa, kus ta see oli lahti teinud. —

VII.

Pere tütar ja wäras tütar.

Tõulu laupa õhte oli fann kōstud, teifed keik
 oliwad fanna lainud, wäras tütar wäene lafep
 pidi well ikki aju taimetama. Ali juba kaunis
 kihine aeg, kui teifed pere faunoft wälja tulid
 ja nüüd wäene tüdruk kor ennoft wiis puhastama
 minna.

Ta wõtis kuke koga ja löks wihklema. Wana-
 kuniwaim oli aega ka platfis ja tahtis tüdruku
 oma pojale pruu diksi kofida. Tüdruk aga wastab;
 et ta wälja wäene on ja jella pärewt ei makfada tal
 meheli minna. Iha ei olla tal fätkigi fälga
 panna.

Kuniwaim kuulab, ütleb pojale: „Pojuka, jookse
 too fäe üks ilus färbike.“ Tharfi oli üks ilus färb
 fääl. Tüdruk ütles: „Tal ei olla mitte kulle.“